

Juristen en advocaten van VvAA ondersteunen dagelijks leden bij uiteenlopende juridische problemen. Op deze pagina's bespreken zij verschillende zaken.

Bedrijfsarts in de knel

Zzp'er Jan Kooijstra begeleidt als bedrijfsarts voor diverse kleine en middelgrote ondernemingen uitgevallen werknemers. Op een dag meldt zich bij hem een vrouw die in verband met psychische klachten en alcoholafhankelijkheid haar werk als administratief medewerker op een scholengemeenschap moet verzuimen. Bij het beoordelen van de arbeidsmogelijkheden van de vrouw is Kooijstra aanvankelijk van mening dat er een goede kans bestaat op voldoende herstel, om relatief snel weer in de eigen functie aan de slag te kunnen. Helaas blijft het verwachte herstel uit. Onder meer door een onvoorziene hartoperatie die de vrouw moet ondergaan. Daarom komt de bedrijfsarts tot de conclusie dat er voor de vrouw geen benutbare mogelijkheden meer zijn als het gaat om het verrichten van arbeid.

Na twee jaar ziekte beslist het UWV naar aanleiding van de uitkomsten van de WIA-keuring dat er nog wél mogelijkheden waren om betaald werk te verrichten. Omdat de werkgever onvoldoende reïntegratieresultaat heeft bereikt en ook verzuimd heeft op tijd te zoeken naar gepast werk bij een andere werkgever, legt het UWV de werkgever een loonsanctie op. Een flinke kostenpost, want de sanctie betekent dat de werkgever maximaal 52 weken langer loon door moet betalen. Omdat de werkgever heeft gehandeld op grond van Kooijstra's conclusie dat er geen mogelijkheden meer zouden zijn, houdt de werkgever de bedrijfsarts aansprakelijk voor de gevolgen van de loonsanctie. Een claim die tienduizenden euro's bedraagt. De bedrijfsarts heeft dus een probleem.

Waar de individuele bedrijfsarts gelukkig niet dagelijks met een dergelijk probleem wordt geconfronteerd, krijgt VvAA er wel met enige regelmaat mee te maken. Het eerste wat de medewerker van VvAA in zo'n geval doet, is het controleren van de dekking van de verzekerde, in dit geval Jan Kooijstra. Dikwijls is een bedrijfsarts als zelfstandige op basis van overeenkomst van opdracht werkzaam voor de werkgever. De schade is daarmee vrijwel in alle gevallen een vermogensschade, die geleden wordt door de opdrachtgever en die niet wordt gedekt door de standaard beroepsaansprakelijkheidsverzekering. Voor dergelijke zogenaemde 'zuivere vermogensschade' aan opdrachtgevers, is een aparte verzekering noodzakelijk. Als op administratief vlak alles in orde is, maakt VvAA zich bij de wederpartij (in dit geval de werkgever) of zijn belangenbehartiger bekend als de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van de bedrijfsarts. VvAA neemt daarmee het traject van behandeling van de aansprakelijkstelling van hem over.

Zaken als deze geven vrijwel altijd aanleiding tot het stellen van aanvullende vragen. Heeft de werkgever eerder getwijfeld aan de conclusies van de bedrijfsarts? Heeft men bezwaar gemaakt bij het UWV tegen het genomen besluit? Is men naar de bestuursrechter gegaan om de besluitneming van het UWV te toetsen? Wat is de inhoud van het gevoerde verweer? Wat heeft de werkgever gedaan om de loonsanctie te beperken en wat heeft de bedrijfsarts precies met de opdrachtgever afgesproken?

Werkgevers of hun belangenbehartigers worden ook door VvAA geïnformeerd over het wettelijk kader en de verplichtingen die de overheid volgens de Wet verbetering poortwachter aan de werkgever heeft opgelegd en wat van een bedrijfsarts verwacht mag worden.

In dit soort gevallen speelt mee wat in vergelijkbare gevallen eerder al door een bestuursrechter is beslist. Onderzoek daarnaar leert dat de hoogste bestuursrechter bij herhaling

heeft geoordeeld dat de werkgever verantwoordelijk is voor de reïntegratie van zieke medewerkers. Daar komt bij dat de werkgever, volgens deze uitspraken, niet zonder meer mag vertrouwen op het oordeel van een ingeschakelde deskundige, zoals een bedrijfsarts. De bestuursrechter beoordeelt hierbij overigens alleen of het bestuursorgaan zich aan de regels heeft gehouden. Over het medisch-inhoudelijke aspect van dergelijke zaken spreekt de bestuursrechter geen oordeel uit. De uitspraken van de bestuursrechter kunnen dus niet een-op-een worden gehanteerd in het civiele recht, waartoe het aansprakelijkheidsrecht behoort.

Voor de werkgever is het uiteraard erg vervelend dat de mening van het UWV over de belastbaarheid van de betreffende medewerker zulke grote financiële gevolgen heeft, maar dat leidt niet vanzelfsprekend tot de conclusie dat de bedrijfsarts verkeerd heeft gehandeld. Het optreden van schade alleen is binnen het aansprakelijkheidsrecht niet genoeg om te concluderen dat de bedrijfsarts verwijtbaar onzorgvuldig heeft gehandeld of toerekenbaar is tekortgeschoten.

In bovenbeschreven casus is VvAA tot een afwijzing van aansprakelijkheid gekomen. Hoewel dit duidelijk onderbouwd kenbaar is gemaakt aan de andere partij, heeft die dit standpunt niet geaccepteerd. In plaats daarvan heeft de werkgever de bedrijfsarts gedagvaard. De verzekering van Kooijstra biedt in dit geval ook dekking van de kosten van een extern advocatenkantoor dat door VvAA is ingeschakeld om te zorgen voor verdere verdediging van zijn belangen bij de rechtbank. In zijn vonnis heeft de rechtbank ten slotte geoordeeld dat de werkgever onvoldoende heeft aangetoond dat Kooijstra verwijtbaar tekort is geschoten in de begeleiding en de reïntegratie van de zieke medewerker. Bovendien, zo oordeelde de rechter, kan en hoeft een bedrijfsarts geen garantie af te geven dat zijn dienstverlening ervoor zorgt dat nooit een loonsanctie kan worden opgelegd. De werkgever werd door de rechter dus in het ongelijk gesteld, waarmee de aansprakelijkheid van de bedrijfsarts definitief werd afgewezen.

*Maarten van Amerongen,
jurist VvAA Schadebehandeling*

Timo Oosterhout is advocaat bij Stichting VvAA Rechtsbijstand.

Advies

Veterinaire tucht

In 2013 zijn door een klachtambtenaar 29 dierenartsen aangeklaagd bij het Veterinair Tuchtcollege (VTC). De dierenartsen zouden met betrekking tot het voorschrijven van antibiotica zijn tekortgeschoten in de door hen gestelde diagnose, nazorg en verslaglegging. Met als gevolg het (vermeend) te ruim voorschrijven en afleveren van die middelen in de veehouderij. En dat is een ernstige zaak tegenwoordig. Want resistente bacteriën, die het gevolg kunnen zijn van te ruim antibioticagebruik op de boerderij, kunnen uiteindelijk óók mensen ziek maken. En omdat het om resistente bacteriën gaat, kunnen die mensen vervolgens maar moeilijk behandeld worden. Antibioticagebruik in de veehouderij moet dus teruggedrongen worden. Iedereen ziet daar de noodzaak van in.

Oud-LNV-minister Gerda Verburg kwam tijdens haar ambtstermijn met strengere regels voor de periode tussen 2009 en 2013. In die tijd moest het antibioticagebruik halveren, een resultaat dat met dank aan de inzet van de dierenartsen eind 2012 al ruim was behaald. In de periode tot en met 2015 geldt echter nog een reductiedoelstelling tot 70 procent. En dat betekent voor dierenartsen en veehouders een nieuwe uitdaging. Plus een nieuw spanningsveld met nieuwe

De grondslag van de klacht was niet in orde

maatregelen. Zoals de op 1 maart 2014 van kracht geworden UDD-maatregel, die ervoor zorgt dat in principe alléén dierenartsen antibiotica mogen toedienen. Door de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit zal bovendien scherp worden toegezien op het voorschrijven van antibiotica in de veehouderij.

Als advocaat behandelde ik een aantal van bovengenoemde zaken voor onze leden. Het viel me al snel op dat de klachtambtenaar niet uit het juiste formularium (beleidsregels voor verantwoord antibioticagebruik) had geciteerd. De grondslag van de klacht was daarom niet in orde. Men kan handelen in 2011 immers niet beoordelen met regels uit 2013 in de hand. Het loopt dus waarschijnlijk goed af voor deze dierenartsen, maar ik raad iedere dierenarts niettemin aan om extra aandacht te besteden aan expliciete verslaglegging over de behandeling van dieren en de gekozen geneesmiddelen. Vooral als het gaat om de onderbouwing voor het gebruik van antibiotica. Dat kan vervelende en tijdrovende tuchtprocedures voorkomen.